

Morir no val la pena

Un relat de: [Perkins](#)

M'ho vaig estar rumiant una mitja hora. Finalment, vaig pujar al balcó. Una suau brisa em colpejava la cara i feia que els meus llargs cabells s'ondulessin i fessin formes estranyes, tot tallant l'aire. Em vaig acostar a la barana, esquivant el vell ficus que teníem, posat en una sumptuosa torreta de gres. Les seves fulles s'havien començat a esgrogueïr per culpa de la calor i la sequera. La barana, malgrat tot, estava freda. A l'altre costat, l'abisme. El tràfec dels cotxes que circulaven amunt i avall em va fer pensar en les vides dels presumptes ocupants dels vehicles. Per l'hora que era, devien ser mares de mitjana edat, que recollien els nens de l'escola i els portaven a música o dansa... Tenien una vida normal, d'això n'estava segura. Ells no havien passat per la situació que he viscut jo, i que m'ha portat al balcó, al llindar entre la vida i la mort. Als balcons s'acaben moltes vides, com també s'hi acaben moltes cases. Una casa és com una vida, neixes al soterrani, i mors al balcó, on s'acaba la vida i l'esperança. Haver matat el teu pare, i haver abandonat la teva mare i el teu germà, són accions que portarien al balcó a qualsevol...

Després de posar fi a les vides dels altres, el més just seria posar fi a la meva. Per això estic aquí, mirant a l'infinit, amb les mans a la barana i decidint-me a donar el pas. Les meves atrocitats mereixen una pena exemplar. I per molt que penso, per molt que rumio, no trobo cap argument que m'impedeixi franquejar la barana i precipitar-me a l'eternitat.

-Potser és que estic millor morta- vaig pensar.

Aquest últim pensament em va portar a aixecar suaument un peu per damunt la vella barana metàl·lica.

-Potser és que ningú em vol viva- vaig pensar.

Amb això n'hi va haver prou per aixecar l'altre peu, i superar completament la barana. Les meves cares sabates de taló amb prou feines s'aguantaven sobre la repisa de guix, que anava cedint poc a poc. Només el fet d'estar subjecta a la barana amb el braç esquerre m'impedia una caiguda fatal.

-Pare...- em vaig deixar anar. Acte seguit vaig pensar en el Pau. Em vaig voler subjectar a alguna cosa per evitar la caiguda. Havia trobat una raó per seguir vivint. Va ser massa tard. Ja era morta.